

Sós izzadságszag keveredik a vér szagával. A kegyetlenség a kín bűze ez. Kövek nyomják a térdeim, ahogy ott guggolok a test alatt. A szürke szikla mintha most különös élességgel vágná a lábam. Szenvedés tölti be a levegőt. Magam elé meredek. Élénkvrös cseppek hullanak alá a fakó sziklára. Fentről. A lábujjakról csöpögnek. Megborzongok. Összeszedem bátorságom és felállok. Testem majdnem összeér a testtel, szinte érzem az izzadt véres bőrt az enyémhez simulni. Undor fog el. Legalább centi vastag vasszög lábát döfi keresztül, ahogy inog a kereszt, ki bejár a testébe. Nem nyög, nem reagál. Jobban szenved, mintsem reagálhatna. Nem, nem, a húsába mélyedő szeg fájdalma jelentéktelen. Annál jobban szenved, mint azt bármilyen fizikai eseménnyel megmagyarázhatnánk. Belül gyötrődik. Kimondhatatlanul. Látom arcán, legszívesebben összerándulnának arcizmai a kín újabb és újabb hullámai miatt, de még csak ezt sem engedi meg magának. Vár és tűr. Nem áll ellen, nem feszül meg. Átadta magát.

Sós izzadságszag, vértől nedves bőr. Egyszer csak tudom, mi zajlik a fejben. Igen, az igazi gyötrelem itt zajlik. Ő az a nő, aki most áldozza fel gyermekét, hogy a többit megmenthesse. Ő az az apa, aki lányát eladja jó pénzért rabszolgának. Ő a gyilkos, akit igazán már csak a vér látvány és a kétségbeesett jajveszékelés tesz boldoggá. Ő a zavart pap, aki sebeit kis tanítványain tölti ki, megrontva ártatlan kisfiúkat. Hallja sírásukat, ahogy egy durva kéz maga alá szorítja testüket. Nem áll ellene. Ez most Ő.

Ő a futtató az ismeretlen kisvárosban, aki egy fiatal lányt fojtogat, mert keveset keresett a múlt éjjel. Ő az, aki utána kirugdossa az ajtón. Ő az apa, aki saját lányán vezeti le vágyait. Ő frusztrált pasi, aki kedvtelésből kínozza párját éjszakánként. Igen, ez mind Ő. És Ő akar űk lenni. Ő az elmebeteg lány, aki a kés saját húsába vágja, ő a vezérigazgató, aki elzárja az egyetlen csatornát az afrikai falvacskában. Ő az édesanya, aki gyűlöli magát, amiért újra inkább cuccot vett, hogy enyhítse a saját sóvárgását miközben kisfia pedig éppen éhen hal egy sikátorban. Ő az összevert kisgyerek és Ő a tömeggyilkos. Ő a molesztált lány és ő az édesanyját tucatnyi késszúrással megölő lázadó tini.

Ő az összes áldozat és minden elkövető egyszerre. Ennél több szennyet nem lehetne elhordozni gondolod. Pedig ez egy maroknyi ember életének egy-egy mocska.... Csak példák a végtelenre. Igen, mint rothadás, úgy érzi magát. De Ő akarja. Célja van vele. Bírja, mert bírni akarja. Szenved, mert szenvedni akarja. Magára veszi a sorsokat, a gyötrelmeket, a gatzetteket egyre-másra, mint valami nehéz, sűrű, ködszerű pokrócot. Magába szippantja, egyesül velük. Mind benne van. Nincs több. Ennek az undornak is véget kell már érnie egyszer. És igen, elfogyott. Most már az összes a nyakán van. Nincs nyögés, nincs összerándulás. Nem kellene vinnie, de viszi, köze nincs hozzá, mégsem akar megválni tőle. Akarja hordozni.

Izzadságszag, vér, undor. Nem lehet nagyobb, nem lehet mocskosabb, nem lehet gusztustalanabb. Ez Ő. Ez akar lenni. Célja van vele. Megéri neki.

Elvégeztetett.